

Kde se plní sny

Ella Thompson

Když se Harper probudila, teprve svítalo. Zůstala ještě chvíli ležet a vychutnávala si ranní ticho. U McNallyů bývalo velice živo a domem se často nesl veselý smích. Harper ten chaos sice milovala, ale ticho jí dodávalo sílu. Ticho, z kterého nemrazilo. Toto ticho bylo prosycené štěstím a radostí.

Odhodila peřinu, potichu vstala a bosky sešla do přízemí. Dřevěná podlaha byla jako led, a tak rychle zamířila ke kávovaru, kde na ni už čekala čerstvě uvařená káva. Na kuchyňské lince stál její květovaný hrneček, do něhož už její dobrá víla přichystala doušek mléka. Nalila si kávu a labužnický vdechovala vůni, která ji konečně probrala. Vklouzla do svých crocsů, oblékla si mikinu s kapucí, kterou večer jen přehodila přes opěradlo pohovky, a vyšla na verandu. Opatrně za sebou zaklapla dveře, zavřela oči a zhluboka vdechovala chladný slaný vzduch. Potom s úsměvem pohlédla na květináče, do kterých její sestra nasázela denivky, tulipány, plicníky a narcisky. Pestrobarevné květiny čelily drsnému jaru na pobřeží stejně jako Brooke ranám osudu.

Harper upila ze svého hrnečku a zadívala se na modrou oblohu. Potom přimhouřila oči a zamžourala na osamocenou rybářskou loď, která tiše klouzala po horizontu, a na pobřeží Newportu v dáli. Její pes Lucky vesele pobíhal po liduprázdné pláži a honil racky. Harper si všimla osamělé postavy, která stála u vody a dívala se na horizont. V crocsech, pyžamových kalhotách a mikině s kapucí. Stejně jako Harper.

S kávou v ruce sestoupila po schodech z verandy, prošla úzkou předzahradkou a kráčela po cestě, která oddělovala jejich dům od pláže Narragan-

sett Bay. „Ahoj,“ řekla tiše, když došla k Brooke, která stála tak blízko vody, že jí jemné vlnky málem omývaly prsty u nohou.

„Ahoj,“ hlesla Brooke a letmo na sestru pohlédla. To Harper stačilo, aby poznala, co se odehrává v jejím nitru. Cítila se totiž úplně stejně. Rozrušeně a napjatě jako každý rok v tento den.

Odpoledne jim bude o trochu lépe a večer se budou smát a slavit. Za úsvitu si však Harper připadala jako nevděčnice, která si nezaslouží takový život, jaký jí spadl do klína. Nezaslouží si takové štěstí a tolik laskavých lidí, kteří jim celou dobu pomáhali.

Najednou se k nim přitítil Lucky a upustil jim k nohám červený míček. Zadíval se nejprve na jednu, potom na druhou a vesele vrtěl ocasem. Brooke neodolala jeho pohledu a sehnula se pro míček. „Mám pocit, že každou chvíli někdo přijde a řekne: ‚Konec divadla, tohle není váš dům. Tohle není váš život. Táhněte zpátky do Kansasu, kam patříte.‘“ Rozmáchla se, hodila míč daleko od sebe a Lucky se za ním s nadšeným štěkotem rozběhl.

Harper pohlédla na jejich krásný domek a povzdechla si. Potom objala sestru kolem ramen. „Vím, jak se cítíš,“ řekla tiše. „Ale kdyby sem opravdu někdo přišel a chtěl nás poslat zpátky do Kansasu, bojovaly bychom jako lvice. Tak jako vždycky.“

Brooke si opřela hlavu o sestřino rameno. „Deset let. Nemůžu uvěřit, že tady žijeme už tak dlouho. Jsem šťastná, že jsme našly domov zrovna na tomhle ostrově. My dvě a Reeva.“

„Lepší místo jsme si nemohly přát,“ přikývla Harper. Slunce se mezitím vyhouplo nad obzor a vodní hladina nyní vypadala jako nekonečné zrcadlo. Pell Bridge, který se klenul nad zálivem mezi Jamestownem a Newportem, získal díky slunečním paprskům narůžovělý nádech. Sestry stály vedle sebe a mlčky si vychutnávaly tu nádheru. Střídavě upíjely kávu z Harperčina hrnečku a házely Luckymu míček.

„Tak pojď,“ řekla nakonec Brooke. „Reeva nám chce připravit slavnostní snídani. Měly bychom na ni dohlédnout.“

Harper se uculila. „Nejdřív ji budeme muset dostat z postele.“

Když se vrátily domů, oklepaly Luckymu písek z tlapek. Brooke pak vyrazila vzbudit Reevu. Koneckonců to byla ona, kdo se holedbal, že je ráno pohostí. Harper se vrátila do svého pokoje, aby se osprchovala a převlékla.

Nechtěla svou neteř rušit při přípravě snídaně. Devítiletá Reeva sice nebyla zrovna nejlepší kuchařka, ale to jí nemohlo zabránit v tom, aby během chvilky obrátila kuchyni vzhůru nohama.

Harper se uvelebila ve svém křesle vedle knihovny, kterou jí Brooke vyrobila z prázdných beden od vína. Natáhla se pro mobil a rychle prolétla e-maily. Po chvíli ji v nose zašimrala vůně lívanců a opečené slaniny. Vstala a zamířila do kuchyně.

U sporáku stála Reeva v matčině zástěře, která jí sahala až po kotníky, a smažila lívance. Alespoň z toho zbytku těsta, který nevyhlila na kuchyňskou linku. Brooke mezitím prostřela stůl. Když zaslechly kroky, obě se ohlédly. Jakmile spatřily Harper, obě pozvedly obočí a demonstrativně si povzdechly. Nemohlo být ani nejmenších pochyb, že ty dvě jsou matka a dcera.

Harper nasadila úsměv a obrnila se trpělivostí, protože věděla, co si za chvíli vyslechne. Podobné diskuze se u nich poslední dobou vedly stále častěji.

Reeva přejela pohledem po Harperině nelichotivém kalhotovém kostýmu, který si oblékla a který se nelišil od ostatních modelů v jejím šatníku. „Ta tvoje ‚uniforma‘ není vůbec cool,“ pronesla s nepředstíranou moudrostí devítiletého dítěte.

Brooke položila vedle talířů ubrousky se sněhuláky, které jim zbyly z Vánoc, a protočila oči. „Kdy se přestaneš oblékat jako hastroš?“ zeptala se snad po tisíci.

„Tady to ale voní,“ ignorovala Harper jejich poznámky. Jediný Lucky neměl s jejím outfitem sebemenší problém. Odrhl pohled od plátků slaniny, které až doteď hypnotizoval očima, a rozběhl se k ní. Harper se k němu sehnula a přátelsky ho poplácala po hřbetě.

Když se znovu narovnala, Brooke jí podala šálek čerstvé kávy a objala ji. „Ty víš, že ti to neříkáme ve zlém, ale už je opravdu načase změnit šatník.“ Pustila ji a zastrčila jí za ucho pramen vlasů, který se jí uvolnil z drdolu.

Harper se přinutila k úsměvu. „Samozřejmě,“ řekla a polkla. Její sestra měla svým způsobem pravdu. Deset let pracovala pro Marshall Construction, z toho rok a půl jako asistentka Blakea Marshalla, takže by se mohla začít oblékat trochu jinak. I když měla Brooke dobrou práci v truhlářské dílně a její firma Vůně dřeva, ve které restaurovala starý nábytek, si vedla velice dobře, byla Harperina práce u Marshall Construction sázkou na jistotu. Díky tomu překonalý divoké období, když se narodila Reeva, Brooke

mohla dokončit střední školu a absolvovat různé kurzy. Harper za všechny platila zdravotní pojištění a dokázala spořit své neteři na studium. Pokud tedy mělo být jedinou obětí, že musela nosit neforemné kostýmy, vlasy svázané do drdolu a místo kontaktních čoček levné brýle, udělala by to znovu. Blake Marshall jí totiž platil zatraceně dobře za to, že mu dokázala organizovat život, aniž by si toho někdo všiml. Nejen zákazníci, ale dokonce i on sám. V žádném případě nebylo snadné hrát si na šedou myšku, zvlášť když se Harper rozbušilo srdce pokaždé, kdykoli její šéf vešel do kanceláře. Ne, nebylo to vůbec jednoduché. Ale Harper i Brooke dobře věděly, že tato práce jim zajistí živobytí.

„Snídaně je hotová,“ vytrhl ji ze zamyšlení Reevein hlas. Snažila se donést lívance k jídelnímu stolu, který vyrobila Brooke ve své dílně. Ostatně jako většinu nábytku v jejich domě. Reeve položila talíř na stůl a vrátila se pro opečenou slaninu. V pyžamku s jednorožci a rozcuchanými vlasy vypadala kouzelně. Šťastná devítiletá holčička. Harper by ji nejraději objala. Byla pyšná, že se jim podařilo vychovat z ní tak báječné dítě.

Reeva počkala, než se Harper a Brooke posadí ke stolu, a potom nadšeně vyhrkla: „Šťastný *Den naděje*!“

„Šťastný *Den naděje*,“ zopakovaly sestry a usmály se.

„Na nás,“ dodala Brooke a obřadně pozvedla hrneček k přípitku.

„Ochutnejte lívance,“ pobídla je Reeve a posunula talíř doprostřed stolu.

Harper se pro jeden natáhla, položila si ho na talíř a polila javorovým sirupem. Potom kousek ukrojila a strčila si ho do pusy. Naděje. K té se upínaly, když se dostaly nejprve do Newportu a potom do Jamestownu. V ten den jim osud podal pomocnou ruku a ony od té doby pokaždé slavily jeho výročí. „To je dobrota. Děkuju za snídani,“ pochválila svou neteř. Vtom se ozvalo cinknutí telefonu a ona sáhla do své kabelky.

„To snad nemyslíš vážně,“ pronesla Brooke a stejně jako Reeve protočila oči. „Mobil nemá u snídaně co dělat.“

„Píše ti Večerníček?“ zajímala se Reeve. Použila přezdívku, kterou s Brooke vymyslely pro Blakea, protože tvrdily, že šéf drží Harper v práci do pozdních večerních hodin. „Co chce?“

„Hmm.“ Harper přelétla očima zprávu. Blake Marshall jí psal, že za hodinu přijde do práce a bude potřebovat dokumenty k projektu Edge on Hudson. To znamenalo, že musí být nejpozději za půl hodiny v kanceláři, aby

stihla připravit podklady a položit mu je na stůl. „Sakra,“ zamumlala a nacpala si do pusy zbytek lívance. „Omlouvám se, musím letět.“

Brooke se zamračila. „Večerníček zavelel?“

„Opravdu mě to mrzí,“ hlesla Harper. Potom vstala a uklidila svůj talíř do myčky.

„Jak dlouho mu to ještě budeš trpět?“ zaslechla za sebou sestřin hlas. „Skáčeš, jak ten blbeček píská. A navíc vypadáš jako strašák.“ Ukázala bradou na její nepadnoucí sako. „Ani dneska, v náš *Den naděje*, ti nedopřeje chvíli klidu.“

„Nemůže přece vědět, že chceme dneska společně posnídat,“ bránila Harper svého šéfa. Před rodinou se ho ostatně zastávala po celá léta.

„A proč?“ Brooke vstala od stolu. „Protože o tobě nic neví. Ale on si tě vlastně ani nemůže všimnout, protože jsi jenom taková šedá myška, která ho tajně zbožňuje.“

Harper ztuhla. Odtrhla oči od vrásky mezi sestřiným obočím a podívala se na neteř, která těkala pohledem z jedné na druhou. Cítila, jak rudne.

Brooke zvedla omluvně ruce, zavřela oči a tiše zaklela. Pak ruce opět svěsila. „Promiň, to ode mě bylo hnusné.“ Přistoupila k Harper a pevně ji objala. „Jen bych chtěla, aby ti konečně došlo, že by ses na toho mizeru měla vykašlat. Pro toho chlapa jsi vzduch, i když to vypadá, že nemít tebe, byl by úplně neschopný.“

„On není neschopný,“ zamumlala Harper do sestřiny mikiny. Za to, že si jí vůbec nevšímal, si mohla sama. „Jsem jeho asistentka, takže mu musím být po ruce.“

Brooke svou sestru pustila. „Ale víš, že tam nemusíš zůstávat,“ spustila starou písničku.

Harper potřásla hlavou. Brooke na ni už pár měsíců naléhala, aby dala konečně výpověď, protože práce ji už tolik nebavila a šéf jí podle Brooke jen ubližoval. Ale ona ještě nebyla připravená. Tolik let přežívaly od výplaty k výplatě a její práce je držela nad vodou.

„Už ty peníze nepotřebujeme,“ připomněla jí Brooke, že teď není za rodinu zodpovědná pouze ona.

Harper se však nedokázala tak snadno zbavit břemene odpovědnosti za ty, které miluje.

„Už jsem pověřil asistentku, aby mi připravila podklady k Edge on Hudson.“ Blake Marshall sevřel telefon mezi ucho a rameno. Pohlédl do velkého zrcadla v koupelně a zkontroloval si uzel na kravatě. „Hned jak přijdu do kanceláře, projdu si seznam od autorizovaného inspektora, ale nemyslím si, že by měly nastat nějaké problémy.“ Vzal telefon do ruky, přešel do kuchyně a natáhl se pro hrnek s kávou, která mu mezitím vystydla.

„Netuším, proč by rozměry teras u břehu najednou neměly být v pořádku,“ zlobil se Ian, jeho projektový manažer ze Sleepy Hollow.

„Kdoví, co inspektorovi zase přeletělo přes nos. Ty terasy jsou v naprostém pořádku.“ Blake upil ze svého hrnečku, zašklebil se a zbytek kávy vytlil do dřezu. „Děkuju, že jsi mi dal vědět, Iane. Hned se na to podívám,“ slíbil.

Blake se rozloučil a ukončil hovor. Oblékl si sako a strčil mobil do brašny přes rameno, která se k obleku sice vůbec nehodila, ale jemu naprosto vyhovovala. Ráno naběhal na pásu pět mil, přečetl si na mobilu *New York Times* a prošel většinu e-mailů. Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by si uvařil ještě jednu kávu, ale když pohlédl na hodinky, bylo mu jasné, že musí okamžitě vyrazit do práce. Hodil si tedy tašku přes rameno a zavřel za sebou dveře svého loftového bytu.

Cestou k velké cihlové budově u přístavu, kde sídlila společnost Marshall Construction, vyřídil několik telefonátů, rozdělil úkoly a přemýšlel, o co bude muset požádat svou asistentku. Rád by si vychutnal chladný ranní vzduch a první teplé paprsky, které ho šimraly na tváři, a zaposlouchal by se do křiku hladových racků. Pokochal by se pohledem na rybářské loďky, pohupující se na řece, a na moře narcisů, které jako každé jaro zaplavily celé město. Ale místo toho, aby se posadil na lavičku a nasál voňavý vzduch, mrkl na telefon a přijal další hovor. Přesto však toužebně pohlédl na plachetnice kotvící v zátoce. Měl by si konečně udělat volný víkend a vyrazit si někam s přáteli. Poprvé po zimě podeplout Pell Bridge, který spojuje Newport s Jamestownem, napsat plachty a vyplout na Atlantik. Umínil si, že poprosí Harper, aby mu naplánovala povinnosti tak, aby si mohl užít pár dní se svými přáteli. Sídlo společnosti Marshall Construction se nacházelo ve starém obchodním domě s obrovskými klenuťmi okny, kde se v devatenáctém století skladovaly nejrůznější poklady, které poté putovaly z Rhode Islandu do Evropy. Blakeův dědeček ho koupil před více než sedmdesáti lety a vytvořil z něj srdce rodinné firmy. Blake měl rád svou světlou, moderní kancelář v Providence. Ale v této

budově, kde prakticky vyrostl a doslova nasával znalosti o stavebnictví, se cítil jako doma. Kývl na jednoho z účetních, který před firmou právě zamykal kolo, a usmál se na recepční Nancy. Ta zrovna telefonovala a rty jen naznačila *Dobrá den*.

Podrážky jeho bot hlasitě klapaly o šachovnicové dlaždice ve vstupní hale. Prošel kolem firemního loga, které jim místní umělec namaloval přímo na zeď.

„Dobré ráno,“ pozdravil za chůze asistentku, která jako každý den seděla u svého stolu před jeho kanceláří, a začtl se do dalšího e-mailu, který se mu objevil na displeji telefonu. Stavební projekt v Sleepy Hollow a ten zatracený inspektor mu začínali pomalu lézt na nervy.

„Dobré ráno, Blakeu,“ zaslechl Harperin hlas. Zavřel za sebou dveře své kanceláře a automaticky sáhl po kávě, kterou měl jako každé ráno připravenou na stole. Ještě si ani nesundal tašku, a už si labužnický vychutnával první doušek horké tekutiny. Potom se zakousl do jedné ze dvou Oreo sušenek, které jako vždy ležely na podšálku. Harper mu je kupovala, protože věděla, že je má rád. A také aby si spravil chuť po odporném zeleném smoothie, které každé ráno popíjel.

Odložil telefon na skleněnou pracovní desku a pověsil tašku a sako na věšák vedle dveří. Pak se svalil na židli a sáhl po dokumentech, které mu Harper připravila. Všechno bylo pečlivě seřazené, jak to měl rád.

Jeho kancelář ležela v zadní části budovy. Velkými okny, zasazenými do cihlových zdí, proudil do místnosti dostatek světla a Blake si mohl vychutnat pohled na celý přístav, kterým denně procházel. Od svého psacího stolu měl krásný výhled na lodě, naložené pastmi na humry, a na auta spěchající přes klenutý most. Zhluboka se nadechl, usrl ze svého hrnečku a přinutil se soustředit na problémy související s projektem Edge on Hudson.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. „Vstupte,“ zavolal.

Do kanceláře strčila hlavu Harper. „Váš otec měl dneska ráno kontrolu u kardiologa,“ připomněla mu. Blake pohlédl na obrazovku svého počítače. Už bylo skoro dvanáct hodin. Dopoledne uteklo jako voda. „Mám vás spojit s vaší matkou?“ zeptala se asistentka.

„Ano, Harper, zavolejte jí, prosím.“ S vděčností, že se na ni může ve všem spolehnout, se unaveně protáhl. Harper jen přikývla a tiše za sebou zavřela dveře. Za rok a půl, kdy pro Blakea pracovala, ho nikdy neklamala. I když mu zpočátku připadalo zbytečné zaměstnávat asistentku, teď za ni

byl vděčný. Jeho otec před časem prodělal infarkt, který se bohužel neobešel bez následků. A na Blakea tak padlo břemeno odpovědnosti. Odpovědnosti, které chtěl dostát stůj co stůj. Proto se stávalo, že mu občas něco vypadlo z hlavy. Harper měla naštěstí všechno pod kontrolou.

Ozvalo se pípnutí telefonu, které oznamovalo, že má na lince matku. „Ahoj mami,“ řekl, když přijal hovor. „Jak jste s tátou dopadli?“

Přeložila Lenka Kubešová